

Откривење Исуса Христа — број шеснаест

Откривање Седам Громова: Пророчка анализа Откривења и скривене историје

Jeff Pippenger
2023-11-15

Излагали смо низ пророчких догађаја који су препознати скривеном историјом седам громова, представљеном у Откривењу, поглавља једанаест до тринаест. Још нисмо дошли до тачке у развоју ових догађаја на којој ћемо преклопити историју рога протестантизма и рога републиканизма. Нити смо још припремили основу разумевања да бисмо прецизно одредили улогу ислама у поруци Поноћног вапаја. Ипак, постоји једна веома важна истина повезана с овим догађајима, која показује шта човек мора учинити када разуме истине које се отпечаћују. Благослов Откривења укључује одговорност да се „држи“ онога што је написано.

Линија историје која се сада открива преноси стваралачку силу Божју онима који би чули, читали и држали оно што је у њој написано. Стога је време да се удаљимо од нашег разматрања последњег Исаијиног пророчког казивања, и Откривења, поглавља једанаест до тринаест, како бисмо утврдили значај „три и по дана“ током којих су Илија и Мојсије били мртви на улици информационог супераутопута, који пролази кроз долину мртвих сувих костију. Оно што ћемо сада препознати јесте симболика „пустиње“.

У последњем чланку идентификовали смо четири пророчка сведока низа догађаја који су утврђени скривеном историјом седам громова. Линија Христове иконе, линија два сведока, линија иконе звери и линија фалсификованог цара севера.

Друга половина линије лажног цара севера почиње оснажењем папства 538. године. Потом је папство, духовни лажни цар севера, газило духовни Јерусалим и духовни Израиљ хиљаду двеста и шездесет година.

И пашће од оштрице мача, и биће одведени у ропство по свим народима; и Јерусалим ће газити незнабошци док се не испуне времена незнабожаца. Лука 21:24.

Јовану је било речено да измери и светилиште и војску, али му је такође било заповеђено да изостави трем, јер је био дат незнабошцима на хиљаду двеста и шездесет година.

И даде ми се трска слична штапу; и анђео стаде, говорећи: Устани, и измери храм Божји, и жртвеник, и оне који се у њему клањају. А спољашње двориште храма изостави, и не мери га; јер је дато незнабошцима; и свети град газиће четрдесет и два месеца.
Откривење 11:1, 2.

Јован и Лука сведоче да незнабошци „газе ногама“ „Јерусалим“ током „четрдесет и два месеца“. Јован одређује трајање, а Лука означава завршетак те историје. Ова два сведока говоре о питању из осме главе Данилове, у тринаестом стиху.

Тада чух једнога свеца где говори, и други светац рече ономе извесном свецу који говораше: Докле ће трајати виђење о свакодневној жртви и преступу пустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажени? Данило 8:13.

Питање о трајању времена током којег су светиња и војска требале бити погажене, указује на две пустошне силе које ће извршити дело гажења Јерусалима, који је у Данилу представљен као „светиња“, а такође и као „војска“. Исправно темељно разумевање овог стиха, како га је изразио J. N. Andrews, јесте да тај стих указује на две пустошне силе, које су погазиле и светињу и војску. Прва пустошна сила означена у том стиху јесте паганизам, а друга папство. Реч „војска“ Данилов је израз за оно што Јован означава као „поклонице“ у храму, то јест у Јерусалиму.

„ПОСТОЈЕ ДВЕ „ПУСТОШИ“ У ДАНИЛУ 8. — Ову чињеницу Јосија Лич износи тако јасно да наводимо његове речи:

„’Свагдашња жртва’ јесте садашње читање енглеског текста. Али у изворнику се не налази ништа такво као жртва. То се признаје са свих страна. То је глоса, односно тумачење које су наметнули преводиоци. Право читање гласи: ’свагдашње и преступ опустошења’, при чему су свагдашње и преступ повезани везником „и“; свагдашње опустошење и преступ опустошења. То су две силе које пустоше, а које је требало да опустоше светињу и војску.’—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

„Јасно је да су Светиња и војска имале бити погажене свакодневном жртвом и преступом опустошења. Пажљиво читање 13. стиха разрешава ово питање. А ова чињеница утврђује и другу, наиме: да су ова два опустошења два велика облика под којима је Сатана настојао да обори богослужење и дело Јеховино. Напомене г. Милера о значењу ова два израза, и поступак којим се сам служио да то значење утврди, изложени су под следећим насловом:“

„DVE PUSTOŠI JESU PAGANIZAM I PAPSTVO“

„Наставио сам да читам и нисам могао да нађем ниједан други случај у коме се оно [свакодневна] појављује, осим у Данилу. Тада сам [уз помоћ конкорданце] узео оне речи које су стајале у вези с тим: ‘одузети’; он ће одузети ‘свакодневну’; ‘од времена кад свакодневна буде одузета’ и тако даље. Читао сам даље и мислио да нећу наћи никакву светлост о том тексту; најзад сам дошао до 2. Солуњанима 2:7, 8. ‘Јер тајна безакоња већ дејствује; само док се уклони онај који сада задржава, и тада ће се открити безаконик’ итд. А када сам дошао до тог текста, о, како се јасно и славно показала истина! Ето је! То је ‘свакодневна’! А сада, шта Павле мисли под ‘оним који сада задржава’, или спречава? Под ‘човеком греха’ и ‘безакоником’ мисли се на папство. Па онда, шта је то што спречава да се папство открије? Па, то је паганство; дакле, ‘свакодневна’ мора значити паганство.“ — Second Advent Manual, страница 66.“ J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

У испуњењу „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге, паганизам је газио светилиште и војску хиљаду двеста шездесет година, а затим је папство вршило исто дело

током додатних хиљаду двеста шездесет година. Папство је газило Јерусалим хиљаду двеста шездесет година према Луки и Јовану, све док папство није примило своју смртоносну рану 1798. године. Одузимањем хиљаду двеста шездесет година од 1798. године долази се до 538. године. Одузимањем хиљаду двеста шездесет година од 538. године долази се до 723. године пре Христа, када је Асирија, дословни цар севера у то време, одвела северно царство Израилево у ропство.

Јован се односи само на хиљаду и двеста шездесет година током којих је папство погазило светињу и војску, али Лука обухвата оба раздобља од по хиљаду и двеста шездесет година током којих су паганизам и папализам газили Јерусалим, јер каже: „док се не испуне времена незнабожаца“. Лука означава гажење Јерусалима као нешто више од једног „времена“, јер га назива испуњењем „времена“ незнабожаца.

Наравно, 1856. године милеритски адвентизам постао је Лаодикијски, а седам година касније одбацили су истину о „седам времена“ из Левитске двадесет шест, те је стога немогуће да адвентизам сагледа ове једноставне библијске чињенице. Чињеница коју истичем јесте да је скривена историја седам громава, која означава три оријентира, и временски период између првог и другог оријентира, а затим и други временски период између другог и трећег оријентира, представљена унутар пророчке линије кривотвореног цара севера.

Та линија је започела 723. године пре Христа, када је северно царство Израела отишло у ропство од руке цара Асирије, дословног цара са севера. Затим је 538. године духовни цар са севера био оснажен, и потом је газео духовни Јерусалим још хиљаду двеста и шездесет година, док није примио смртоносну рану 1798. године. Од 723. године пре Христа до 538. године, силе које су држале Израела у покорности увек су биле паганске силе.

Линија Христа означава помазање правога цара севера при Његовом крштењу године 27, а хиљаду двеста и шездесет пророчких дана касније био је разапет. Његови ученици су потом били оспособљени да износе вест правога цара севера, све до каменовања Стефана године 34. Једини пут када Христос није ходао током читавих хиљаду двеста и шездесет дана Своје службе био је када је, у тријумфалном уласку, ујахао у Јерусалим. Стога је газео Јерусалим хиљаду двеста и шездесет дана, као што су то чинили и Његови ученици после крста. Обе линије, кривотворени цар севера и Христос, прави цар севера, газиле су Јерусалим и војску хиљаду двеста и шездесет дана.

Паганизам је био фалсификат система богослужења земаљске светилишне службе дословних Јевреја, а папизам је фалсификат небеске светилишне службе духовних Јевреја. Паганистичких хиљаду двеста и шездесет година било је паралелно са Христових хиљаду двеста и шездесет дана, а папистичких хиљаду двеста и шездесет година било је паралелно са хиљаду двеста и шездесет дана ученика.

Свака од две линије садржи истоветну пророчку структуру скривене историје седам громава, која је почела јавно да се отпечаћује у јулу 2023. године. То отпечаћивање било је делимично извршено препознавањем првог разочарања милеритског покрета. Њихово прво

разочарање увело је један временски период, назван „време одлагања“ у причи о десет девојака. „Време одлагања“ окончало се на логорском скупу у Ексетеру, Њу Хемпшир, када је вест о Поноћном покличу била у потпуности утврђена. Логорски скуп у Ексетеру постао је други оријентир, који је затим увео период времена у коме је вест о Поноћном покличу била објављивана, све док није дошао трећи оријентир суда и последње разочарање.

Три путоказа била су прво разочарање, порука Поноћног вапаја и последње разочарање. Та три путоказа усклађују се са хебрејском речју „истина“, која представља прво, тринаесто и последње слово хебрејског алфабета. То што су и прво и последње разочарања представља потпис Алфе и Омеге.

Не постоји непосредно представљање хиљаду двеста шездесет дана у милеритској историји, ипак је милеритска историја историја првог покрета и стога представља тип последњег покрета. Историја првог разочарања у последњем покрету започела је 18. јула 2020. године, и она је приказана у једанаестом поглављу Откривења. У једанаестом поглављу Откривења, два сведока бивају убијена, означавајући прво разочарање у последњем покрету, које је било типолошки предочено првим покретом.

У једанаестој глави Откривења разочарање је увело раздобље од хиљаду двеста шездесет дана у којем су њихова мртва тела лежала на улици, означавајући тако време задржавања из приче. При њиховом васкрсењу бивају подигнути као знамење у исти час када и суд над законом о недељи. Историја два сведока обухвата симболичко раздобље од хиљаду двеста шездесет дана.

Појединости о кретању трећег анђела у скривеној историји седам громава пружају много већу одређеност него друге паралелне линије, али линија трећег анђела, линија истинског цара севера и линија лажног цара севера, све поседују исте пророчке карактеристике: почетну тачку, за којом следи временски период који допире до средишње тачке, а за тим следи временски период који допире до суда на крајњој тачки.

Хиљаду двеста и шездесет дана јесте основни елемент скривене историје седам громава. Хиљаду двеста и шездесет дана у Откривењу, у дванаестом поглављу, симболизовано је као „пустиња“.

И жена побеже у пустињу, где има место приправљено од Бога, да се тамо храни хиљаду двеста и шездесет дана. Откривење 12:6.

Црква је побегла у пустињу да би избегла гажење под папском влашћу током хиљаду двеста шездесет година. Четрнаести стих пружа још једно сведочанство.

И жени бише дана два крила великога орла, да одлети у пустињу, на своје место, где се храни време и времена и пола времена, далеко од лица змијина. Откривење 12:14.

Црква је побегла од прогона аждаје и папства током хиљаду двеста шездесет година, и стога је „пустиња“ симбол хиљаду двеста шездесет дана. Тај број се непосредно јавља седам пута у књигама Данила и Откривења, али је у Светом писму представљен и на неколико других

начина. У сваком случају, он представља „седам времена“ из Левитске двадесет шест.

Било да је реч о паганству које је газило Светињу и војску од 723. године пре Христа до 538. године, или о папству које је газило духовни Јерусалим и богомољце у њему, то је било приказ расејавања Божјег народа, до којег је дошло зато што је Божји народ прекршио завет о „суботама земље“, како је представљен у двадесет петом и двадесет шестом поглављу Левитске књиге. У двадесет шестом поглављу то се назива распром Божјег завета.

И доведићу на вас мач, који ће осветити свађу због мога завета; и кад се сакупите у својим градовима, послаћу међу вас помор, и бићете предани у руку непријатељу.
Левитска 26:25.

Побуна против Божјег савеза навукла је на Божји народ ропство и расејање, што је представљено као „парница мога савеза“. Без разумевања те казне, коју Данило назива Мојсијевим „проклетством“ и „заклетвом“, а која се такође назива и „парница мога савеза“, човек остаје заслепљен за дубље значење Христовог дела, како је представљено у деветом поглављу Данилове књиге. Доследна оцена Божјег народа, који се у списима Елен Вајт налази у лаодикијској заслепљености, јесте да они не могу „расуђивати од узрока ка последици“. Можеш исповедати да разумеш хиљаду двеста шездесет година мрачног средњег века, али ако не знаш „узрок“ тог гажења, слеп си.

И утврдиће завет с многима за једну седмицу; и усред седмице укинуће жртву и принос, и због ширења гадости учиниће да буде пустош, све до свршетка; и оно што је одређено излиће се на пустошника. Данило 9:27.

Христово потврђивање завета непосредно је повезано са „распром Његовог завета“. Трајање „проклетства“ било је две хиљаде пет стотина и двадесет година, а трајање Христовог потврђивања тог истог завета било је две хиљаде пет стотина и двадесет дана. У сагласности са јеврејском речју „истина“, која пружа структуру скривене историје седам громава, пророчка седмица у којој је Христос требало да потврди Свој завет поседовала је три прекретнице, представљене првим, тринаестим и последњим словом јеврејског алфабета.

Прва временска одредница те седмице било је Његово крштење, друга временска одредница био је крст, а последња смрт Стефанова. Одбити да се виде „седам времена“ из Левитске двадесет шест, као што су небески анђели повели Вилијама Милера да види „седам времена“, уклања способност да се у потпуности сагледа управо оно пророштво у којем је Христос пролио Своју крв и потврдио управо онај завет који је Његов дословни древни народ одбацио. Свако ко на крају буде спасен имаће само делимично и непотпуно разумевање „истине“. Али нико се не спасава ко намерно одбија да види „истину“. Постоји само један пут ка Оцу, а то је кроз Исуса, а Исус је „истина“.

Ово је драгоценост разумевање о коме треба размишљати, јер говори о завету у Левитској двадесет петој и двадесет шестој глави. „Проклетство“ „седам времена“ било је наведено на древни дословни Израил због њихове неспремности да примене смернице о допуштању земљи да почине и о испуњавању упутстава о Јубилеју. То је био грех пропуштања.

Проклетство је дошло на њих зато што су пропустили дело које им је било заповеђено да чине, а не зато што су непосредно прекршили неку заповест, као што су: не убиј или не укради. Они су једноставно занемарили смернице повезане с тим да се земљи допусти да почине. Адвентисти који једноставно не прихватају „седам времена“ (која су анђели навели Вилијама Милера да открије), зато што, из ма ког неосвећеног разлога, једноставно никада нису одвојили време да истински истраже истину, чине исту врсту побуне пропуштањем, занемарујући исте заветне информације које је древни дословни Израил занемарио. Почетак илуструје свршетак.

Хиљаду двеста и шездесет дана у дванаестом поглављу Откривења, који су означени као „пустиња“, представљају симбол „седам времена“. И хиљаду двеста и шездесет дана Христове службе, и хиљаду двеста и шездесет дана службе ученика представљају целу седмицу током које се савез потврђивао. И хиљаду двеста и шездесет година током којих је паганизам газио Божји народ, и хиљаду двеста и шездесет година током којих је папство газило Божји народ, представљају целих „седам времена“ Мојсијевог проклетства.

У једанаестом поглављу Откривења, након хиљаду двеста и шездесет дана, мртве кости бивају враћене у живот како би ступиле у завет као сто четрдесет и четири хиљаде. Али да би оствариле тај заветни однос, од њих се захтева да испуне услове завета, као што је учинио и Данило у деветом поглављу. Услови завета „седам времена“ садрже посебна упутства за оне који се затекну у земљи непријатеља. Када они који се пробуде за стварност да су расејани пожелеле да се врате Господу, Левитска двадесет шест пружа упутства о томе како треба да се врате.

А они од вас који преостану чамиће у безакоњу своме у земљама непријатеља ваших; и такође ће чамити с њима у безакоњима отаца својих. Ако признају безакоње своје и безакоње отаца својих, са преступом својим којим су ми згрешили, и што су и ходили насупротив мени; и да сам и ја ходио насупротив њима, и довео их у земљу непријатеља њихових; ако се тада понизи необрезано срце њихово, и они тада прихвате казну за безакоње своје: тада ћу се опоменути завета свога с Јаковом, и завета свога с Исаком, и завета свога с Авраамом опоменућу се; и земље ћу се опоменути. Левитска 26:39–42.

Израз „изнемогавати“ у Светом писму значи распадати се, кварити се и ишчезавати. Изнемогавати значи пропадати све док се не постане мртве суве кости. А упутство указује на смрт, јер представља оне који се буде ка спознаји свога стања као оне који су „у земљи својих непријатеља.“

Последњи непријатељ који ће бити уништен јесте смрт. 1. Коринћанима 15:26.

Дана 18. јула 2020. године, догодило се прво разочарање у покрету трећег анђела. Оно је било предочено свим осталим првим разочарањима у светим пророчким реформним линијама. Тридесет седмо поглавље Језекиља поистовећује Божји народ у последњим данима као народ који је био расут, искварен и сасвим ишчезао, тако да је постао једноставно долина мртвих сувих костију. Они се налазе у земљи непријатеља, која је земља смрти. У Откривењу једанаест, два сведока беху убијена и остављена на улици. Сви се

пророци слажу један с другим. Стога Мојсије говори онима који су мртви на улици што пролази кроз Језекиљеву долину. У свом разочараном стању, њима се даје поука кроз Јеремију.

Стога овако говори Господ: Ако се обратиш, вратићу те, и стајаћеш преда мном; и ако издвојиш драгоцену од ништавнога, бићеш као уста моја; нека се они врате к теби, али се ти не враћај к њима. Јеремија 15:19.

Јеремији се ставља до знања да, ако жели да говори у име Бога, мора да се врати, и чинећи тако мора да одвоји драгоцену од ништавног. Контекст одломка показује да су ништавни они којима он не треба да се врати. Када је у том одломку представљен у свом стању разочарања, он истиче да је био сам.

Не седох у збору подсмевача, нити се радовах; седех сам због руке твоје, јер си ме испунио негодовањем. Јеремија 15:17.

Јеремија није седео у „збору подсмевача“, јер је седео сам. Није требало да се врати к гаднима, који су збор подсмевача. Године 1863. адвентизам је започео свој повратак у „збор подсмевача“ када се вратио библијској методологији кћери Вавилона да би одбацио Мојсијевих „седам времена“. Али Јеремија говори, прецизније, о последњим данима, а не о милеритској историји. Када се они у долини мртвих костију пробуде за чињеницу да се налазе у земљи непријатеља, никада се не смеју вратити онима који су се радовали над њиховом смрћу на улици. Та група може да се врати к Јеремији, али он не може да се врати к њима.

Али ако треба да се врате, онда и они морају испунити упутства која је дао Мојсије, а која су непосредно повезана са „седам времена“. Они који су мртви на улици у Откривењу једанаест, мртви су три и по дана, што је, у пророчком смислу, „пустиња“.

Зато се почетно буђење мртвих остварује посредством поруке која чини да се кости саставе, али оне још нису живе. Потребна је порука о четири ветра, која је порука запечаћења, да их претвори у силну војску. Прва порука која их окупља долази од „гласа“.

Тешите, тешите народ мој, говори Бог ваш. Говорите к срцу Јерусалиму, и вичите му да се навршило војевање његово, да му је безакоње опроштено; јер је из руке Господње примио двоструко за све грехе своје. Глас онога који виче у пустињи: Приправите пут Господњи, поравните у пустињи друм Богу нашем. Свака долина нека се узвиси, и свака гора и хумка нека се снизи; и што је криво нека се исправи, и неравна места нека постану равна. Исаија 40:1–4.

Глас долази из пустиње, која је символ расејања „седам времена“. Тај глас је у пустињи, јер је и Језекиљ био одведен у долину сувих костију. Он је сведочио из саме те долине, а не издалека.

Рука Господња беше на мени, и изведе ме Духом Господњим, и постави ме усред долине која беше пуна костију. Језекиљ 37:1.

Долина је пустиња од три и по дана. Обећање гласа јесте да је безакоње Јерусалима опроштено и да је његова војна завршена. То обећање представља печатење сто четрдесет и четири хиљаде, које се извршава у последњим данима. Али опроштење његовог безакоња повезано је с тим да је примио „двоструко“ за све своје грехе. Лек који је понудио Мојсије захтева признање не само њихових безакоња, него и безакоња њихових отаца. Ако буду испунили ту заповест, њихово безакоње биће опроштено.

Наставићемо са овим истинама у следећем чланку.

Да, сав Израил преступи закон твој, одступивши да не слуша гласа твојега; зато се изли на нас проклетство и заклетва која је написана у закону Мојсија, слуге Божјег, јер сагрешисмо Њему. И потврди Он речи своје, које изрече против нас и против судија наших који нам судише, пустивши на нас велико зло; јер под целим небом не би учињено као што би учињено над Јерусалимом. Како је написано у закону Мојсијевом, све ово зло дође на нас; али се не мољасмо Господу Богу својему да бисмо се одвратили од безакоња својих и разумели истину твоју. Данило 9:11–13.